

Ozorowski, Mieczysław

"Maryja, Matka i Towarzyszka Chrystusa. Podręcznik mariologii", Leo Scheffczyk, Kraków 2004 : [recenzja]

Studia Teologiczne 22, 497-498

2004

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

RECENZJE

Leo kardynał Scheffczyk, *Maryja, Matka i Towarzyszka Chrystusa. Podręcznik mariologii*, Wydawnictwo M, Kraków 2004, ss. 406.

Kardynał Leo Scheffczyk jest wybitnym teologiem niemieckojęzycznym. Za swoje osiągnięcia oraz za wierność Stolicy Apostolskiej został uhonorowany tytułem kardynalskim. Jego nazwisko mówi samo za siebie. Wydana przez Wydawnictwo M Książka zasługuje również na uwagę. Jest to podręcznik mariologii napisany prostym, przejrzystym językiem. Książka ta nie jest obarczona poważnym i obszernym aparatem naukowym, co jest cechą charakterystyczną dla wielu niemieckich opracowań. Jest w niej stosunkowo niewiele przypisów a te, które są zostały umieszczone dyskretnie w korpusie pracy. Nie jest więc to podręcznik w sensie akademickim ale ze względu na autorytet autora nie sposób przejść obok niego obojętnie. Jest to książka przeznaczona dla normalnego człowieka wierzącego, który poszukuje pogłębienia wiary. Jest ona również cenną pomocą duszpasterską tak dla kapłanów jak i dla katechetów. Na uwagę bowiem zasługuje prosty, logiczny język tego opracowania. Nie ma w nim zbędnego patosu. W spokojny sposób za to zostały w niej wyjaśnione ewentualne trudności i subtelności przedstawianych prawd. Autor ma bowiem na względzie przede wszystkim przekaz wiary.

Autor podzielił swoje opracowanie na cztery części, które pierwotnie były wydane oddzielnie. W pierwszej części Kardynał Leo Scheffczyk skupił się na świadectwach biblijnych dotyczących życia Maryi. Analizując teksty maryjne autor wskazuje na wiarę Maryi oraz na jej niepowtarzalną rolę w dziele zbawienia. Drugi rozdział został zatytułowany „Maryja w wierze Kościoła”. Zostały tu omówione podstawowe dogmaty maryjne: boże macierzyństwo, dziewictwo, niepokalane poczęcie, wniebowzięcie, pośrednictwo. Autor nie ucieka przed trudnymi pytaniami, ale je spokojnie wyjaśnia i tłumaczy. Ukazuje również wymiar ekumeniczny, przedstawiając stanowisko innych Kościołów chrześcijańskich. Trzecia część została poświęcona kultowi maryjnemu. Zostały tu przedstawione biblijne i dogmatyczne podstawy kultu oraz zarys historyczny rozwoju pobożności maryjnej. Autor zaprezentował podstawowe formy modlitw maryjnych oraz podstawowe zasady odnowionego kultu maryjnego. Ostatnia część ukazuje fatimskie przesłanie pokoju. Autor poddał analizie teologicznej i pastoralnej orędzie objawień fatimskich. Ta część opracowania posiada najbardziej osobisty i pobożnościowy charakter. Może jednakże służyć jako cenna pomoc duszpasterska.

Wartość merytoryczna książki nie podlega dyskusji. Na koniec wypada wspomnieć o kilku mankamentach. Szkoda, że wydawcy książki nie zadbali o krótką notę biograficzną o autorze książki. Mogli również poprosić kogoś z polskich wybitnych mariologów o napisanie krótkiej przedmowy, która by usytuowała tę książkę na tle polskiej mariologii. Autor, a z nim wydawca umieścili w opracowaniu bibliografię. Jednakże dla przeciętnego polskiego czytelnika jest ona bezużyteczna, ponieważ obejmuje ona pozycje niemieckojęzyczne. Można było poprosić kompetentną osobę o sporządzenie podstawowej bibliografii polskojęzycznej tak jak to ma miejsce w innych, wcześniej wydanych podręcznikach przez Wydawnictwo M. Pomimo tych niewielkich zarzutów studium mariologii na podstawie tego podręcznika.

Ks. Mieczysław Ozorowski

Hans Conrad Zander, *Święci przestępcy, czyli przedziwne historie Ojców Pustyni*, Wydawnictwo M, Kraków 2002, ss. 319.

Książkę ojca Zandera przeczytałem jednym tchem, nie tylko dlatego, że od dawna pasjonuje mnie życie i dzieło Ojców Pustyni, ale też z tego powodu, że jest ona napisana w interesujący i wciągający sposób. Pełna jest ona starożytnych, mało znanych anegdot wyjętych z apoftegmatów, posiada też wiele aluzji i odniesień do współczesnego świata i obecnej sytuacji Kościoła. Zawarte też w niej jest poszukiwanie odpowiedzi, na dręczące człowieka, pytania o wybór i realizację drogi powołania, o miejsce człowieka w Kościele, a przede wszystkim o pokonanie samotności. Nie jest to książka zbyt poważna, choć napisana niewątpliwie przez znawcę problematyki. Przedziwne historie Ojców Pustyni zostały opisane w błyskotliwy sposób, lekkim językiem, z dużą dozą satyry i dobroduszej ironii. Niekiedy książka przypomina dziennikarską relację z egzotycznej krainy, okraszona pikantniejszymi fragmentami wywiadów, przeprowadzonych z wybitniejszymi postaciami. Jest to historia niezwyklej przygody, w którą autor wciąga niechybnie także czytelnika.

Książka została podzielona na trzy części, poruszające problem samotności. Pierwsza dotyczy przygody samotności dokonanej przez Antoniego oraz jego towarzyszy i naśladowców. Druga część została poświęcona Pachomiuszowi, który zorganizował samotność na sposób wojskowy. Ostatnia część przedstawia Ojców syryjskich, którzy za przykładem Szymona Słupnika wystawili swoją na spektakularne widowisko. Niewątpli-